

Kiadja:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
IČO: 53 482 697
Székhely: Horná 24/6,
946 19 Čížov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:
Canavesi Ambrus M.

**A szerkesztőség székhelye
és levelezési címe:**

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,
Horná 24/6, 946 19 Csicsó
Szlovákia

Ára: nem értékesíthető
(Egy példány előállításí költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2300 db.
Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati
Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március
24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

33 sz.
2/2024

Kép a címlapon:

Image by kesolk from Pix-
abay

Tartalom

- 4** A csoda tagadásának eretneksége II/II
Taylor Jack (catholic.com)
- 7** Az élet csodája:
Interjú szent Gianna Beretta Molla lányával II
Canavesi Ambrus M. atya
- 10** A mag az aszfalt alatt
Vass József
- 14** Fatima, a világ oltára
Apollonio Sándor M. atya
- 16** Szándék - Akarat
Hesz Dénes atya
- 17** A legbölcsebb szív
Antonelli Názáreti M. atya
- 20** A rágalmazás tüzeiben
Waszkiewicz Lőrinc M. atya
- 22** Szexuális forradalom: hogyan
elszakítani az emberiséget Istentől I
Vass József
- 24** Légy te is Szűz Mária lovagja!
szerkesztőség

„Íme, ő sokak romlására és sokak feltámadására lesz Izraelben, jel lesz, amelynek ellene mondanak” (Lk 2, 34). Ezekkel a híres szavakkal köszönti az öreg istenfélő ember, Simeon a kisdéd Jézust a templomban való bemutatása és a Boldogságos Szűz Mária megtisztulásának szertartása alkalmával. Mint ismeretes, a szóban forgó eseményt - engedelmességgel a zsidó törvényeknek, amelyek negyven napot írtak elő a gyermek születése után - február 2-án, Gyertyaszentelő Szűzanya ünnepével ünneplik. Simeon pap volt a templomban, de nem a legfontosabbak közé tartozott, de szívének minden vágyával várni akarta a Messiás eljövetelét, mielőtt meghal, és amikor az emberré lett Isten előtt állt, hagyta, hogy ezek a lelki kenettel teli szavak törjenek elő a szívéből: „Most bocsásd el, Uram, szolgádat, szavaid szerint békében, mert látta szemem üdvösségedet” (Lk 2, 29-30). Máshol így van leírva Jézus alakja, mint a „botlás köve és botrány sziklája” (1Pt 2, 9). Ellentmondás jele, botlás köve és botrány sziklája: Valóban, szerető megváltónk ilyen módon való meghatározása oly sokszor annyira helytelennek tűnik, pedig a Szentírás bi-

zonyára nem hiába tanítja ezt. Jézus világosság azok számára, akik elfogadják őt, de sötétség azok számára, akik elutasítják őt. Öröm azok számára, akik helyet adnak neki a szívükben, de elviselhetetlen tanítás azok számára, akik nem akarják életüket az evangéliumhoz igazítani. Az igazság mestere azok számára, akik engedik magukat alázattal vezetni, szélhámos és sarlatán azok számára, akik egyszerűen nem hajlandók fejet hajtani. Kezdetől fogva így volt: Jézus alakja valóban az ellentmondás jele, amely egyeseket lelki felemelkedésre, másokat lelki halálra készítet, hiszen egész hitünk rajta alapul. A katolikus Anyaszentegyház, Isten új népe, már nem a test szerinti Izrael, amely a vér tisztasága és a körülmetélés külső jele szerint méri a tagságot, hanem a hit szerinti Izrael, a Krisztusba vetett hit szerint, amely a keresztség aktusában pecsétlődik meg, és amely újjászületést okoz a lelki életre. És ha Krisztus az ellentmondás jele volt, akkor minden kereszténynek annak kell lennie, mert minden keresztény egy "másik Krisztus". A másokkal - azzal, amit biblikusán "világnak" neveznénk - való megegyezést és

A csoda tagadásának eretneksége

II/II

Jack Taylor (catholic.com)

Krisztus lekicsinyítése

A következő kérdés, amit fel kell tennünk, hogy mi történik a Krisztusról szóló tanítással, ha az eredeti evangéliumi eseményt egy ilyen történettel helyettesítjük? A legegyszerűbb szinten a nyilvánvaló eredmény az, hogy Krisztus istenségét vagy csökkentik, vagy tagadják. Az evangéliumokban Krisztust végig úgy ábrázolják, mint aki csodákat tesz annak jeleként, hogy ki ő.

Amikor csodákat tesz, nem Isten hatalmát hívja segítségül, mint a múlt prófétái: "Uram és Istenem, engedd, hogy visszatérjen a lélek ebbe a fiúba!" (1Kir 17,21), hanem saját erejéből cselekszik: "Ifjú, mondom neked, kelj föl!" (Lukács 7,14). Amikor az utolsó nagy jelet teszi, amikor feltámasztja magát a halálból, megértjük, hogy ez az ember a megtestesült Isten. Ettől kezdve nincs okunk csodatetteinek világi magyarázatát keresni. Ha ezt tennénk, az csak a hitetlenségben gyökerezhetne.

A kenyerek és halak csodája sokkal finomabb és összetettebb valóságot rejt magában, mint Krisztus isteni hatalmának egyszerű demonstrációja. Egyedülálló helyet foglal el az üdvösség történetében. Viszszatekint az Ószövetségre és a manna megjelenésé-

re, hogy Isten népét táplálja. Izrael elpusztult volna a sivatagban élelem hiányában, ha csodálatos módon nem jelenik meg a manna minden nap.

Krisztus nyilvános működése idején a zsidók azt várták, hogy e kenyér csodája a messiási korban újra megjelenik. Ez jelezné a dávidi vérvonalból származó felkent, a Messiás érkezését, aki király lesz, és aki újra megalapítja a zsidók királyságát. A kenyerek és halak megszorodását a várt csoda-ként ismerték fel, és emiatt akarták Jézust királlyá tenni - aligha az a reakció, amit akkor várnánk, ha nem történt volna csoda.

Krisztus tehát e csoda által fokozatosan kinyilatkoztatja magát nekik, olyan módon, ahogyan megértik. Megoszlottak abban a kérdésben, hogy Krisztus a Messiás-e vagy sem. Ő megmutatja nekik, hogy valóban ő a várt. Később, a halálával és feltámadásával a "Messiás" jelentését minden korábbi értelmezésen túlmutatóan kiterjeszti, de előbb az ő feltételeik szerint mutatja meg magát nekik.

Ehhez igazi csodára volt szükség. Ha bárki, aki látta a csodát, azt állította volna, hogy a kenyeret egyszerűen az emberek ruhájába rejtették, az Krisztus messiási szerepét tagadta volna. Semmi sem változott 2000 év alatt. Most azt állítani, hogy a kenyér nem csodás módon jelent meg, még mindig annak tagadása, hogy Krisztus betöltötte a messiási szerepet.

Az Eucharisztia lekicsinyítése

De ez a csoda még ennél is többről szól. A csoda az Eucharisztia intézményének prologusa. A kenyér megáldása, megtörése és a tanítványoknak való átadása megfelel az utolsó vacsorán tett cselekedeteinek. Korábban ezek az áldások és cselekedetek bármely zsidó étkezés alkalmával megtörténtek, most azonban a Messiás érkezését bejelentő látható csodához kapcsolódnak.

A cselekmény jellege megváltozik, és új jelentőséggel töltődik fel. Azzal, hogy Krisztus ezeket a cselekedeteket a csodához kapcsolja, különleges céllal különíti el őket. Senki, aki látta a csodát, nem érezhette magát magabiztosnak, amikor a szenvedése előtti éjszakán ugyanezeket a cselekedeteket a felső szobában újra véghezvitték.

A kenyér megáldása, megtörése és a tanítványoknak való átadása, amely a csodát eredményezte, később a világ legnagyobb, folyamatosan fennálló misztériumát hozza létre: A Teremtő Isten jelenva-

lívá válik számunkra a kenyér és a bor színe alatt.

Végül, a kereszténység összefüggő igazságainak összefüggésében nem kis jelentőséggel bírt az a tény, hogy a kenyérszaporítás a tanítványok kezében történt. Jézus megáldja és megtöri a kenyeret, és átadja nekik. Az megsokszorozódik, ahogy ők adják az embereknek.

Az apostolok nem csupán tanúk voltak, hanem a csoda részesei, és közvetítőként szolgáltak Krisztus és az emberek között. Krisztus ezzel vezeti rá követőit, hogy megértsék, hogyan jut el hozzánk az Eucharisztia, mégpedig az ő túlárado kegyelme által, de a papok kezén keresztül.

Mindez nemcsak egy tényleges csodára utal, hanem egy olyan csodára, amely talán központibb és alapvetőbb, mint bármely más, amit Krisztus tett, kivéve a feltámadást. Ez az egyetlen olyan csoda, amely mind a négy evangéliumban fel van jegyezve, és Máténál és Márknál kétszer is szerepel. A szent történelem egy olyan csúcspontján áll, amely visszatekint Izraelnek a sivatagi mannával való táplálására, és előre tekint, először az Eucharisziára, majd a végső lakomára a mennyei Királyságban. Az Ószövetség és az Újszövetség találkozik Krisztus kezében a kenyerek és halak megszentelésével.

Az üzenet mindegyikben ugyanaz: nincsenek meg bennünk az eszközök ahhoz, hogy fenntartsuk magunkat vagy jobbá tegyük magunkat. Isten kegyelmére vagyunk utalva. Amit egymásnak adunk, azt először Krisztusnak kell adnunk. Krisztus nem azért jött, hogy rámutasson a bennünk lévő jóra, hanem hogy ő maga legyen a jó bennünk.

Ennek az igazságnak a gyökeres tagadása csak az összes későbbi igazság és tanítás tagadásához vezethet, amelyek ezen alapulnak. Ha Jézus nem a csodálatosan megsokszorozott kenyérrel táplálta a tömeget, akkor nem táplál minket az Eucharisziában titokzatosan át-

alakult testével. Ha a tömegek egyszerű kenyérrel táplálkoztak kint a domboldalon, akkor mi is egyszerű kenyérrel táplálkozunk a szentmisében. Ha a kenyerek és halak csodája nem a tanítványok kezében történt, akkor az Eucharisztia nem a papok kezében történik.

Megfelelő válasz

Hogyan kell tehát reagálni az ilyen hamis újraértelmezésre? Nos, kezdjük a Katolikus Egyház Katekizmusával. Ez a katolikus tanítás gyűjteménye, de egyben "minden Krisztus-hívőnek, akik szeretnék elmélyíteni az üdvösség kiemeríthetetlen gazdagságának ismereteit" (KEK Bevezetés). A Katekizmus a csodákat továbbra is csodáknak nevezi, és "A kenyérszaporítás csodái, ... előképei az Ő eucharisztikus kenyere túlárado bőségének". (KEK 1335)

Kilencvenkilenc bekezdést szentel az Eucharisziának. Az egyik egy felhívás az igazsághoz való visszatérésre azok számára, akik nehezen hisznek a csodákban és a misztériumokban: "Az Eucharisztia és a kereszt a botrány sziklái. Egy és ugyanarról a misztériumról van szó, és mindig megosztásra adnak alkalmat: "Ti is el akartok menni?" (Jn 6,67): az Úr e kérdése végig hangzik a századokon, mint szeretetének meghívása annak fölfedezésére, hogy egyedül Ő az, akinél "az örök élet ígéi" vannak. (Jn 6,68)" (KEK 1336)

Még akkor is, amikor ezek a szavak először hangzottak el, voltak néhányan, akik útnak indultak, hogy egy kevésbé igényes vallást keressenek. Akik ma egy új evangéliumot tanítanak és hisznek, azok is - tudtukon kívül - ugyanezen az úton járnak. Az Egyház nem fog megváltozni, hogy megfeleljen új hitüknek vagy újszerű tagadásainak, és végül máshová kell vinniük új vallásukat.

Forrás:

<https://www.catholic.com/magazine/print-edition/the-heresy-of-denying>

Szent Gianna Beretta Molla a férjével

Az élet csodája

Interjú szent Gianna Beretta Molla lányával II

Canavesi Ambrus M. atya

Amikor szent édesanyjáról beszél, óhatatlanul az édesapjáról is beszél, aki ugyanúgy szent életet élt. Mesél nekünk valamit róla és a házasságukról?

Nagy öröm számomra, hogy mesélhetek az édesapámról. Amikor 2004. május 16-án Rómában, a Szent Péter téren, II. János Pál Szent János szentté nyilvánította édesanyját, az akkor 92 éves édesapa is jelen volt. Ez volt az első alkalom az egyház történetében, hogy egy férj jelen volt a saját felesége szentté avatásán. Édesapa 1912. július 1-jén született Meseróban, egy Magenta melletti faluban, mélyen vallásos, keresztény szülők gyermekeként, nyolc gyermek közül negyediként. Az előtte született három testvér mindegyike meghalt még első életévében. Őt négy nővér követte. Teresina, aki mindössze 23 évesen született a Mennybe, Luigia, aki a Legdrágább Vér Nővéreként szentelte magát az Úrnak, Rosetta és Adelaide, akik a házasság szentségét vették fel. Édesapa 10 évvel volt idősebb az édesanyjánál. Nagy hitű és rendkívüli erényekkel ékes ember volt. Édesanyámhoz hasonlóan kora ifjúságától ő is az Urat helyezte élete középpontjába. Ő is az Actio Catholica tagja volt, elkötelezett világiént tevékenykedett a mezerói plébánián. Gépezsmérnökként a S.A.F.F.A. igazgatója volt, ami nagy és híres gyufagyár volt Ponte Nuovóban, ebben a Magenta városa melletti falucskában. Elmondhatom, hogy édesapám amellest, hogy erős hitű ember volt, akinek egész életét áthatotta és erősítette a hit, nagy odaadással dol-

gozott, talán túl sokat is! Egyedül az édesanyám tudta őt néha kicsit kivonni a sok munkából, amikor komolyzenei koncertekre és hegyi kirándulásokra vitte. Nagy szeretettel viseltetett a szülei és a testvérei iránt is, de közben úgy érezte, hogy őt az Úr a házasság szentségének megélésére szólította. Sokat imádkozott a Szűzanyához, hogy ajándékozzon neki olyan "szent anyát, aki a gyermekeinek az édesanyja lesz. " És az Úr valóban a házasság szent hivatására hívta az én drága szüleimet mégpedig éppen úgy, ahogy ők gondolták. Vagyis Szűz Mária meghallgatta fohászaikat, és így tényleg neki volt köszönhető, neki, a mi mindannyiunk mennyei Édesanyjának, hogy az ő gyönyörű szívük és lelkük egymásra talált. Édesapám visszahúzódo, félénk természetű ember volt, és így édesanyám volt az, aki először megvallotta neki a szerelmét. Az én édes szüleim mindig a hit fényében élték meg szerelmüket. Ez tűnik ki azokból a gyönyörű levelekből is, amelyeket még esküvőjük előtt, majd később már mint házastársak írtak egymásnak, és amelyekben mindig jelen van az Úr és a Mennyei Édesanya. (Ezek a levelek magyarul és szlovákul is megjelentek - a szerk.) Eljegyzésüket "a kegyelem időszakaként" élték meg, nagy örömmel és mély hálával köszönték meg ezt az Úrnak és Szűz Máriának, és minden áldott nap hozzájuk fordulva imádkoztak új családjuk boldogulásáért. 1955. szeptember 10-én, két héttel az esküvő előtt édesapám ezekkel a sorokkal szólította meg édesanyám szívét:

"Drága Gianna, azzal a bizonyossággal kezdjük meg új életünket, hogy te meg én Isten akarata szerint fogunk egyesülni. Ezekben a hónapokban minden a megértés és a szeretet jegyében növekedett. Most már tökéletesen értjük egymást, mert a Mennysország sugároz szemünknek fényt és az Isten törvénye vezet mindkettőnket... Teljessé vált a szerelmünk, mert egy szív és egy lélek vagyunk, egy érzés és egy vágy, mert a szerelmünk tudja, hogyan kell erősen és tisztán várni az Ég áldására."

És az édesanyám ugyanilyen szép szavakkal válaszolt neki: *"Drága Pietróm! Mennyi mindent kell még tanulnom tőled! Köszönöm, hogy személyes példamutatásoddal támogatsz. Isten segítségével és áldásával mindent megteszünk majd, hogy új családunk olyan szent otthon legyen, melynek uraként Jézus örökdió majd minden szeretetünk, vágyunk és cselekedetünk felett. Pietróm, már csak néhány nap van hátra, és mélyen meghatódom attól, hogy már közeledik az a pillanat, amikor megkaphatom a Szeretet Szentségét. Legyünk munkatársai Istennek a teremtésben, hogy gyermekeket adjunk neki, akik szeretik és szolgálják őt."*

Házasságkötésük után buzgón imádkoztak az Úrhoz és Szűz Máriához, hogy megkapják a hön áhított és várt isteni ajándékot: a gyermekeket. Imáik meghallgatásra találtak. Megszületett Pierluigi bátyám, majd Maria Zita nővérem, akit Mariolina néven ismernek. Ő az Úr akaratából két évvel a mama halála után, 6 éves korában, heveny veseelégtelenséggel járó glomerulonephritis miatt elhunyt, a lelke pedig átölelte édesanyánkat a Paradicsomban. És később világra jött Laura nővérem is, akit mindannyian Isten csodálatos ajándékaként fogadtak. Apa mély lelki-ségről és költőiségről tanúskodó leveleket írt édesanyámnak. 1959. május 31-én, amikor New York-ból Los Angeles-be, az Amerikai Egyesült Államokba repült, egy különösen szép levelet írt neki, benne a csodálatos "Repüléseim imája" című írással. Íme, ennek egy részlete:

"Jézus, te vagy az, aki megteremtettél és meg is őrzöl engem a te végtelen kegyelmeddel és áldásoddal. És te vagy az, aki a régebbi és a mai repülések során ugyanezen Égből megdicsőítettél engem az én drága hitvesem mérhetetlen ajándékával, aki olyan, mint a legcsodálatosabb hajnal, amit csak itt fent lehet igazán csodálni, és nekem adtad őt az ő két kincsével is, akik a Mennysország teljes pompájában tündökölnék, amit csak ebben a magasban lehet átölelni. Te, aki rövid időn belül ismét egy újabb Kincs isteni ajándékával árasztasz el minket, hallgasd meg fohászatot: áldd meg Giannát és a mi Kincseinket!"

Isten akaratából az én édes szüleim csak hat és fél évig tölthették együtt a házasság és családi életüket, mert az édesanyám fölment a mennybe. De az alatt a 48 év alatt, amit az édesapám később az ő hitvese látható jelenléte nélkül töltött, ők továbbra is "egy szív és egy lélek" ma-

radtak. Lelkileg szorosan összetartoztak és közösségben voltak. Olyan igaz szerelem, olyan örökké tartó szeretet volt köztük, ami valóban erősebb volt a halálnál! Jól emlékszem, hogy édesapám sokat imádkozott, hogy folyamatosan mindenért hálát adhasson az Úrnak. Maig emlékszem arra, hogy bár hosszú élete során rengeteget szenvedett, mindig és újra azt mondta nekem:

"Az örökkévalóság sem lesz elég hosszú idő ahhoz, hogy megköszönjem az Úrnak mindazokat a kegyelmeket, amelyeket hosszú életem során nekem juttatott." Itt főként arra utalt, hogy Rómában, a Szent Péter téren részt vehetett azon a szertartáson, melynek során Szent II. János Pál pápa édesanyámat szentté avatta.

Őn azt választotta, hogy édesanyjához hasonlóan orvos lesz. Milyen hatások nyomán döntött a gyógyító munka mellett?

Elsősorban azért választottam az orvosi hivatást, mert szenvedélyesen szerettem az orvostudományt, ami azt is lehetővé tette számomra, hogy még inkább felismerjem a Teremtő nagyságát, az emberi test működésének alapos megismerése révén szemlélője és őrzője is lehettem annak a csodának, ami biztosan nem lehet a véletlen műve. Ráadásul ott volt előttem édesanyámnak és a nagybátyámnak, Alberto atyának, az ő testvéreinek a ragyogó példája is. Így láthattam mindazt a jót, amit ők vittek végbe azzal, hogy ezt a hivatást igazi küldetésnek tekintették, mert meglátták a beteg emberben magát Jézust. Akkoriban arra is gondoltam, hogy édesanya örülni fog ennek a választásom-

nak. Végül, amikor 16 éves voltam, legkedvesebb apai nagymamám, Maria, akiért rajongtam, 93 éves korában agyvérzésben elhunyt. Emlékszem, hogy milyen erőtlennek éreztem magam a szenvedésével szemben. Bántott, hogy képtelen voltam úgy segíteni rajta, ahogy szerettem volna, de akkor még nem voltam ehhez elég szakmai tudásom. Később ezért választottam a geriátria szakirányt.

Mikor hagyta ott a geriátriai szakmát?

Szent édesanyámnak egy édesapámnak írt levelében olvastam: *"Nagyon kedves és szeretetteljes férjecske, szent apa vagy, akit nem is aranyból, hanem briliánsból formált az Úr, vagyis a legnagyobb és legértékesebb anyagból, ami csak föllelhető ezen a Földön..."* És édesanyámnak ebben teljesen igaza volt. Apu valóban briliánsból formált, szent apa volt. 2003 januárjában érte hagytam ott a geriátriai orvosi munkámat, hogy gondoskodhassak róla. Akkor már 90 éves volt, de még mindig nagyon szorgosan világszerte terjesztette az ő szent hitvesének kultuszát. Csakhogy közben súlyos egészségügyi problémái adódtak, amelyek miatt folyamatos orvosi jelenlétre volt szüksége ahhoz, hogy kívánsága szerint otthonában maradhasson. Arra gondoltam: mindig is rajongva szeretett engem és a testvéreimet, így ez a legkevesebb, amit megtehetek érte. Ha minden időmet neki szentelem, ez a legnagyobb ajándék, amit adhatok neki. A szeretet mellett; ha az Úr másképpen akarta lett volna, most ott lenne mellette az édesanyám. Azzal, hogy mindig az édesapám mellett voltam, úgy éreztem, hogy anyut is boldoggá tehettem volna. Olyan lett volna, mintha én is tettem volna értük valamit. Így hát az a kegyelem, örömteljes megtiszteltetés ért, hogy hosszú életének utolsó 7 évében és 3 hónapjában éjjel-nappal segíthettem neki, közben pedig úgy éreztem, gyógyító eszköz vagyok az Úr kezében. 2010. április 13-án, Nagyszombatban, utolsó napjáig tiszta elmével, közel 98 éves korában fölment az ő szeretett Hitveséhez a Paradicsomba.

Az ő élete és szent szüleinek élete az élet ajándékának dicshimnusz, egy olyan ajándéké, amelyet nemcsak a világban kitörő kegyetlen háborúk, hanem különösen az abortusz nagyon súlyos bűne miatt is egyre inkább megvetnek. Mit üzen azoknak, akik a nem kívánt vagy a terhes anyaság ajándékát hordozzák?

Azoknak, akik nem kívánt vagy súlyosan terhes anyaság ajándékát hordozzák, azt üzenem, hogy először is imádkozom értük. Aztán azzal bátorítom őket, hogy nincsenek egyedül. Vannak ugyanis olyan emberek, akik támogatják, segítik őket az élet melletti döntésükben, szeretik őket és az ő drága gyermeküket is. Arra bátorítanám ezeket az embereket, hogy hagyatkozzanak teljes mértékben az Isteni Gondviselésre, mint ahogyan benne bízott az én szent édesanyám is. Legyenek biztosak abban, hogy Isten gondoskodni fog a gyermekükről, ha ők maguk nem is tudnának, ahogyan a Teremtő Isten is gondoskodik mindannyiunkról. Az élet melletti döntés, úgy gondolom, megadhatja a szívnek

és léleknek azt az igazi és tartós békéjét, amit soha semmi és senki nem vehet el tőlünk. Édesapám is így tett bizonysgot nekem és a testvéreimnek a mi édesanyánkról, amikor még csak 9 éves voltam. Olyan gondolatokat fogalmazott meg, amelyek engem még ma is meghatnak és építenek: *"Giannának az étellel kapcsolatos alapvető meggyőződése és arról alkotott elképzelése mélyen keresztény, tiszta evangéliumi nevelésének, mély szakmai és erkölcsi felkészültségének gyümölcseként érlelődött meg. Azt üzeni, hogy maga az élet már önmagában is Isten első és pótolhatatlan ajándéka. Az emberi teremtmény azért szent, mert benne van Isten, benne van Jézus, és benne van minden olyan cselekedet, amit Istenért teszünk. Benne van minden, Jézusért véghez vitt cselekedet, és e cselekedetekre földi napjaink végén kapjuk meg az isten ítéletét. Az emberi teremtmény fogantatásától kezdve üdvösségre van teremtve. A fogantatással kezdődő teremtettséggel együtt keletkezik a magzati életkorú ember élethez való teljes és elidegeníthetetlen joga, amely az anya oldaláról nézve azzal a kötelességgel jár, hogy ennek az élethez fűződő, érinthetetlen jognak a megvalósulását elősegítse."*

Őn szerint Szent Gianna olyan szent, olyan tökéletes feleség és hősies anya, aki segítheti a keresztény családokat?

Biztos, hogy az én szent édesanyám ma is tud segíteni a keresztény családoknak, főként a vele szentség jegyében osztozó édesapámmal együtt. Az Úr az én édesanyámat választotta ki a mennyei szent édesanyák közül, hogy példaképe legyen az édesanyáknak, a fiataloknak, a vőlegényeknek, a menyasszonyoknak, az orvosoknak, az egészségügyi dolgozóknak, a családoknak, és hogy vele és általa történjen meg annyi jó, amennyi már évek óta, a világ különböző országai-ban történik, és amelyeknek közvetlen tanúja vagyok. Emlékszem, hogy édesapa elmondta nekem, mennyit könyörgött az Úrnak, hogy mentse meg a hitvese, az én édesanyámét életét is, és ne csak az enyémet. Csakhogy az Úr az Ő végtelen bölcsességében és az ő kifürkészhetetlen tervei szerint másként döntött. Édesapám pedig, bár mérhetetlen fájdalommal, de elfogadta az Ő szent akaratát anélkül, hogy megértette volna. Csak sok-sok évvel később fogta fel, hogy mit akar az Úr Giannával, amikor az Egyház engedélyt kért tőle, hogy megnyithassa felesége boldoggá avatásának ügyét és így édesanyát 1994. április 24-én, mindössze 32 évvel halála után, II. János Pál pápa *"boldoggá"*, majd 10 évvel később ugyanő *"szentté"* nyilvánította mint *"családanyát"*. *"Ha itt maradt volna velünk"*, mondta nekem édesapám, *"akkor ő továbbra is jót tett volna a családjával, a szomszédjaival és a betegekkel."* De az Úr azt akarta, hogy édesanyám sok-sok emberrel tegyen jót az egész világon. Már szinte nem is tudom számon tartani, mennyi kegyelmet kapott a világ az ő közbenjárására! Mindenol az anyák, az orvosok és a magzati életkorú gyermekek védőszentjeként tisztelik őt. Mily nagyszerű megdicsőülés ez az én édesanyámnak! Mily hatalmas öröm és meghatottság ez nekem és az én családomnak is!

egy Isten nélküli és vallási érzelmek nélküli ember. Ehhez a tervükhöz nem volt elég megakadályozni minden nyilvános istentiszteletet, sőt még az sem volt elég, hogy az egész lakosságot ateizmusra neveljék át, hanem azt akarták, hogy minden ember szívéből távolítsák el és ragadják ki a transzcendencia iránti természetes vágyat, a Magasságos felé irányuló spontán hajlandóság.

A szerzetesi élet elleni háború

A szilárd keresztény gyökerekkel rendelkező Kelet-Európában ez azt jelentette, hogy megpróbálták a kereszténységet minden formájában a gyökerénél fogva megsemmisíteni, és megakadályozni annak minden újjáéledését. Nem volt elég - képletesen szólva - a szép zöld és virágzó rétről az utolsó fűszálát is kiirtani, és nagy adag ideológiai gyomirtót szórni, hanem el kellett venni a föld alatt még élő magoktól a fényt, a meleget és a vizet, és erre - legalábbis látszólag - nincs jobb módszer, mint egy nagy felületű aszfaltot önteni rájuk. A kommunisták ördögi éleslátásával megértették, hogy a vallásos szellem elpusztítása mindenekelőtt azt jelenti, hogy ennek létfontosságú forrását, a papi és szerzetesi életét el kellett pusztítani. A keresztény nép élete ugyanis egyértelműen a papoktól, az ő becsületességüktől és szentségüktől függ: arra hivatottak, hogy közvetítők legyenek Isten és a keresztény nép között, Isten kegyelméért könyörögjenek, és ugyanakkor a szentségek és az igehirdetés által kegyelmeket osszanak. A szerzetesi élet és a nép hite közötti kapcsolat kevésbé nyilvánvaló, de nem kevésbé valóságos: a szűzi élet a maga lényegében az integrális keresztény élet folyamatos példáját jelenti a népe számára, emlékeztet a ránk váró örök életnek, de mindenekelőtt az Isten iránti szeretet kimeríthetetlen forrásaként áll, amelyből az egész keresztény nép bőségesen merít. És éppen ezért a szerzetesi élet ellen fordította a kommunizmus minden eszközét, hogy megfélemlítsen, megadásra kényszerítsen, megsemmisítsen és megakadályozzon minden újjászületést.

A gyengeség csodáját, amely az isteni szeretet erejében bízva legyőzi a pokoli hatalmat, Szent Pál mondása szerint: "Amikor gyenge vagyok, akkor vagyok erős, mert az Úr van velem". (2Kor 12,10)

A mag az aszfalt alatt

Női szerzetesi élet a kommunizmus alatt

Canavesi Ambrus M. atya

Az egyik legkülönlegesebb látvány, amelyet a városi környezet nyújt mindennapi szemlélődésünk számára, az útburkolatból kiálló fűszál. Valóban, senki sem várná, hogy egy törékeny fűszál egyedül képes lenne áttörni az aszfalt vastag és sűrű takaróját. Mégis lassan, napról napra, ennek a fűszálnak az ereje nyomul az útburkolatra, megrepesztí az, és végül áttöri, áthatol rajta, és váratlanul megjelenik a napfényben. A nyerő fűszál közvetít nekünk, ámuló szemlélőknek, az élet látványát és erejét, amellyel semmi nem állhat szemben, még egy mindent elsöprő ellenség sem, hanem mindent legyőz a szeretet erejével, azzal a szeretettel, amellyel Isten adta neki a létet, és amellyel továbbra is életben tartja. Ez az egye-

dülálló kép az, ami a legjobban jellemzi az apácarendek életét és kitartását a kommunizmus alatt: a kommunizmus leírására, a fűszálra öntött aszfalt képe valójában alig több, mint metafora, egy sokkal szomorúbb, erőszakos és elnyomó valóság megédesített képe. A kommunizmus a XX. századi Európa levegőjében rezgő totalitárius államfelfogás legkíméletlenebb és legerőszakosabb megvalósulása volt. A marxista-leninista materializmus célja nemcsak a politikai uralkodás egy nép vagy egy terület fölött, hanem egy új társadalom és új emberek felépítése volt: olyan embereket akartak létrehozni, akikről el kell venni az élet és a világ hagyományos látásmódjának minden maradványát, hogy egy új ember legyen,

A nagy vizek nem tudják kioltani a szeretetet

A szerzetesi rendeknek, különösen a női rendeknek, bizonyára nem voltak eszközeik a kommunizmus aszfaltlavinájával és erőszakos áradatával szemben, de volt egy titkos és rejtett erejük: a szeretet ereje. Valóban, az Énekek éneke egyik legköltőibb kifejezésében a szeretet erejét ünnepli: "Nagy vizek nem olthatják ki a szeretetet". (Énekek éneke 8,7) A szerzetesi élet alapja a szeretet: minden szerzetes a három fogadalom letételével a szeretetben egyesül Istennel, hogy Isten legyen az egyetlen szeretet az életében, és Istenben szeresse az egész emberiséget. És ha ez igaz, akkor még inkább igaz a női szerzetesi életre, hiszen a női szűzi élet mindig is kiválóan alkalmas volt arra, hogy a szívnek, a gondolkodásnak, az életnek és a cselekvésnek ezt a Jézussal való bensőséges egyesülését képviselje, amelyet jogosan lehet esküvőnek nevezni, így az apácanővéreket jogosan nevezhetjük "az Úr menyasszonyainak". A szeretet azonban természeténél fogva olyan erő, amelynek nincsenek határai, és amelyet kívülről senki sem korlátozhat, ami miatt jól megérthetjük Szent Pál híres felkiáltását: "Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem

angyalok, sem fejedelemségek, sem jelenvalók, sem jövődők, sem hatalmak, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem tud elválasztani minket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van". (Róm 8, 38-39) Ha semmilyen természetes és természetfölötti erő nem tudja elválasztani az Istent őszintén szerető lelket Teremtőjétől, akkor még az ateista kommunizmus sem tudhatta volna megsemmisíteni a szerzetesi életet, az evangéliumi tanácsok szellemét, és különösen a tisztaság és tiszta szeretet erejét, amellyel az apácanővérek osztatlan szívvel szeretik a Mindenhatót. (1 Kor 7,34)

Ha a mag nem hal el...

A kommunista rendszer a kezdetektől fogva, és minden országban éppen a püspökökből, papokból és szerzetesekből kiindulva indította harcát az Egyház ellen. Ha a papokkal és püspökökkel a kommunizmus még megpróbált is kiegyezni - kollaboránsokká vagy kémekké téve őket -, a szerzetesi rendekkel szemben e helyett az üldözés sokkal kitartóbb, erőszakosabb és kíméletlenebb

volt. A szerzetesi rendek ellen felhozott vád valójában nemcsak ideológiai volt, hanem politikai motivációval játszott: az engedelmisségi fogadalom, amely végső soron a Szentatyához irányul, könnyen vádolhatóvá tette a katolikus szerzeteseket azzal, hogy egy idegen állam szolgálatában állnak, és így a haza árulóiként működnek. Első lépésként a szerzetesi életet mindenütt betiltották a kommunisták, a kolostorokat és zárdákat pedig államosították. A kommunista rezsim úgy gondolta, hogy kihasználhatja a női nem gyengeségét, és olyan üldözést indított az apácánővérek ellen, amely a fizikai erőszakot váltogatta a megtévesztéssel és az erkölcsi kényszerrel: de sokszor hiába próbálták ezt meg, mivel nem értették meg mélyen azoknak a bátorságát és hűségét, akik "osztatlan" szívüket az Úrnak ígérték. Az állami ateizmus által törvényen kívül helyezett közösségeket először megfenyegették és átkutatták, hogy az apácákat menekülésre vagy önkéntes száműzésre kényszerítsék, de később a határozottabb "megfélemlítési" műveletek sem késlekedtek: sok esetben egész apácaközösségeket raktak a katonák furgonokra, és vitték őket az erdő közepére, ahol az apácákat arra kényszerítették, hogy vegyék le ruhájukat és hagyják ott fátyolukat, félmeztelenül hagyva őket a hidegben. Néha a közösségek szétszórása valóságos ítélet lett, azaz a deportálás a szörnyű Gulagra, vagy a szélsőséges életkörülmények között működő munkatáborokba. Drámai egy ukrán közösség, a „Boldogságos Szűz Mária legtisztább Szívének Leányai” esete, akiket 1925-ben kényszers munkára ítélték Észak-Oroszországban. A több napig tartó vonatozás során az apácákat élelem és fűtés nélkül tartották, és egy alkalommal, a szörnyű orosz tél közepén, a nyílt sztyeppén felszólították őket, hogy szálljanak le a konvojokról: "Szálljatok le mind, nem tudjuk, mit kezdjünk veletek!" Mint néhány túlélő tanúsította, sokan a hidegtől és az éhségtől kimerülve képtelenek voltak elgyalogolni a legközelebbi településre.

Férfias keblekkel az üldözés előtt

Ha ezek az első üldözések az 1920-as években sok hívó külföldre meneküléséhez vagy a magánéletbe való visszavonulásához vezettek is, nem kevesen "férfias keblekkel" (ahogy a liturgia éneкли), bátran döntöttek úgy, hogy a kommunista országokban maradnak, hogy folytassák megszentelt életüket, apostolkodásukat, és hősi-es hűségükről tegyenek tanúságot az üldöztetés által már megtépázott népnek. Általában a kommunista kormányok - szembenézve ezekkel a bátor apácánővérekkel - nem folyamodtak azonnal erőszakos eszközökhöz, hanem, gondolván, hogy kihasználhatják gyengeségüket, hogy az ellenség kommunista hitre való "megtérésével" dicsekedjenek, minden erkölcsi eszközzel megpróbálták rávenni őket arra, hogy megtagadják hitüket, vagy akár hamis tanúvallomást tettek, hogy a püspököket és papokat politikai bűnözőkként ítéljék el. Ezt az

esetet meséli el Nemchenko Anna nővér, akit 1930-ban a KGB letartóztatott, és akit az őt kihallgató kommunista ügynökök arra kértek, hogy írjon alá egy üres nyilatkozatot - amelyet aztán hamis vallomásokkal töltöttek volna ki -, hogy elérjék a saját és közössége szabadon bocsátását. Anna nővér, mint sok más, más körülmények között élő nővér, határozottan visszautasította ezt a kérést. Egy másik ukrán apáca, Anatolia Irwanska gyönyörű választ adott: "Tudjuk, hogy nem forradalomellenes agitációért vagy kémkedésért ítélnék el minket, hanem vallási küldetésünkért, és ezt üldözésnek tekintjük". Ez a férfias bátorságnak és szilárdságnak megfelelő magatartás nem a véletlen vagy egy ingadozó hangulat eredménye volt, hanem egy hősies hűséggel megélt szerzetesi élet eredménye, amely először - a béke pillanataiban - a női jellemre jellemző szentimentalizmus ellen küzdött, és akaratát a szabály és a kolostori szigor betartásában mérsékelte. Aztán - az üldözés kezdetén - az akarat acéljának kereszt alakúra faragásával, vagyis a lélek felkészítésével az üldözésre és a legfőbb áldozatra. Maga Anatolia nővér fogalmazta meg írásban ezt a vértanúságra való mindennapi felkészülést, naplójának egyik lelki gondolatában: "Minden nap arra kell összpontosítanom, hogy megvizsgáljam lelkiismeretemet, hogy felkészüljek a halálra; hogy kifejlődjön bennem az áldozatra való készség, és hogy felajánljam életemet egy nagy eszmény nevében". Ez mindenekelőtt azt jelentette, hogy teljesen megértse, sőt szinte "megtestesítse" a magról szóló evangéliumi példázatot (Jn 12,24): a keleti kereszténység zöldellő rétjét mostanra lekaszálták, a törékeny fűszálakat levágták, megfosztották a tápláléktól, nem maradt más hátra, mint hogy alultápláltan és megfulladva meghaljanak, ráadásul a kommunista aszfalt fekete köpenye nyomasztotta őket. Mégis minden fűszálban megvan az a hihetetlen erő, hogy "maggá" váljon, azaz meghaljon, hogy mások élhessenek: a katolicizmus igazságába vetett elpusztíthatatlan hit - amely felett a pokol kapui sem tudnak győzedelmeskedni - biztosította az üldözött apácánővéreket arról, hogy haláluk és áldozatuk nem hitük halála, hanem annak diadala lesz. Számukra nem a halál vagy a túlélés választása volt a kérdés, hanem az, hogy jól haljanak meg, hogy testük előtt szívükben reprodukálják Jézus megváltó halálát, hogy olyanok legyenek, mint a mag, amely csak akkor hoz sok gyümölcsöt, ha meghal - vagyis ha vállalja, hogy meghal Istenért.

Csodák a Gulagon

Ennek az üldözésnek és a mártíromsághoz vezető útnak egy meglehetősen felkavaró aspektusa volt a szovjet Gulagra való deportálás, valóságos poklokra, ahol a körülmények és a munkaterhelés által állatias életre kényszerített elítéltek általában gyalázatos halált találtak. A püspököket, papokat és szerzeteseket általában soha nem közvetlenül a saját földjükön ölték meg - hogy elkerüljék a közfelháborodást -, hanem inkább deportálták őket,

hogy eltávolítsák őket híveiktől, és fájdalmasabb és kevésbé hírhedt halálra ítéljék őket. Ha már a pusztá gondolat is nyomasztó, hogy a férfiakat ezekbe a poklokba vezették, még nyomasztóbbá válik, ha belegondolunk, hogy számtalan apácánővéreket osztozott ebben a sorsban. A szovjet Gulag semmi olyanhoz nem hasonlítható, mint a harmónia, a rend, a tisztaság és a magánélet azon eszménye, amelyet egy zárdában természetes módon találunk. Az Úrnak szentelt élet természetesen olyan emberileg magasztos létté válik, amely tudja, hogyan kell az Isten felé irányuló szeretetet a felebarát felé is terjeszteni, sőt a környezet felé is, amelyben él, hogy a bűnnel sújtott földünk egész darabjait az isteni és emberi harmónia kis "földi paradicsomaivá" tegye. Ez teszi lehetővé, hogy megértsük, mennyivel több fájdalmat és szenvedést okozhattak a Gulag ezekben az Istennek szentelt lelkekben, akiknek embertelen életkörülményei a mocskok, a szenny, a meztelenség, a munkában való rabszolgaság, a nem megfelelő táplálkozás és a közös ima és a szentségek érzékeny vigasztalásától való megfosztottság valóságos poklát jelentették. Bár a női lélektannak még jobban kellett volna szenvednie a Gulag körülményeitől, mint a férfi lélektannak, hősies és felemelő volt a sok deportált apáca hozzáállása. Egy román püspök, aki fogságát egy apácaközösséggel osztotta meg – amely tagjainak minden nap mezítláb kellett kapálniuk a hóban -, arról tett tanúságot, hogy ezen apácák türelmének és áldozatvállalásának példája számára mindennapi prédikáció volt a szenvedés keresztény értelméről, és fényt jelentett az egész egyház számára a megpróbáltatásokban. Az erény és bátorság ilyen magatartása nem tudott nem számtalan isteni kegyelmet vonzani a kényszers munkára ítélt apácákra, önmaguk és mások számá-

ra, és nem ritkán még csodákat is, amelyek mintha az elmúlt században a Római Birodalom által üldözött ősegház ugyanezen csodáit ismételtetnék. Valójában, ha ezek az apácák - gyakran névtelenül - képesek voltak szívükben reprodukálni egy Szent Ágnes, egy Szent Cecília vagy egy Szent Krisztina szeretetének erejét, nem csoda, hogy az Úr ugyanazokat a csodákat adta meg nekik, mint a római vértanúk idejében. Megható és felemelő ebben a tekintetben Markija Bashynska nővér, egy ukrán apáca, akit az 1930-as években Szibériába deportáltak, tanúságtétele, amelyet teljes egészében idézünk: "Amikor Szibériában voltam, elmondták, hogy a börtönben volt három apáca, akiket keményen üldöztek, mert imádkoztak. Az illetékes parancsnok azt akarta, hogy hagyják abba az imádkozást és tagadják meg hitüket. Néhány napra elkülönítette őket, de ők nem hagyták abba az imádkozást. Aztán azt mondta nekik: "Menjetek a hidegbe, és fagyjatok meg!" Egy nagyon fagyos napon (-60°) kivette őket mezítláb és ingujjban, hogy megfagyjanak, és megparancsolta az összes fogolynak, hogy figyeljék őket, mert fél óra múlva meghalnak. Az apácák a hóban térdelve imádkozták a rózsafüzért. Eltelt fél óra, de nem fagytak meg, sőt, a jelenlévők legnagyobb csodálkozására hangosan imádkoztak. Ekkor a parancsnok felháborodva három kutyát küldött rájuk, hogy tépjék szét őket, de azok lecsaptak a katonákra anélkül, hogy bántották volna az apácákat. E látványra a foglyok kiabálni és énekelni kezdtek: "Dicsértessék az Isten!" Az örök, amikor meghallották az éneket, megparancsolták az apácáknak, hogy térjenek vissza a cellájukba. Attól a naptól kezdve nem volt több bántódásuk, és annyit imádkoztak az emberekkel, amennyit csak akartak".

Fatima, a világ oltára

Apollonio Sándor M. atya

Azért nevezik ma Fatima városát a "világ oltárának", mert az 1917-es jelenések során a Szűzanya itt jött el, hogy megtanítsa a három kis pásztort és az egész emberiséget az „áldozás művészetére”. Nemcsak azért "oltár", mert Krisztus áldozatát itt mutatják be a szentmisében, hanem azért is, mert ehhez a szentségi áldozathoz az ide érkező hívek egyesítik életük áldozatát, "hogy kiegészítsék, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára" (Kol 1,24).

Egy szent hely

Fatima egy olyan hely, ahol az ember természetfeletti légkört "lélegezhet be". Különböző zárandokokkal beszélgetve - portugálokkal és más országokból járókkal - könnyű azt látni, hogy Istennek, az Ő legszentebb Anyjának és az Ő szent angyalainak jelenléte itt különösen intenzíven érzékelhető. Fatima egy olyan hely, amely vonzza a jámbor és áhítatos embereket és a meglehetősen langyos embereket is, akik talán kissé szkeptikusak és kritikusak az Egyházzal szemben, de akiket szinte ellenállhatatlanul vonz Fatima. És miért? Pontosan a természetfeletti légkör miatt, amely a megtérésre és a szent szentségek, különösen a gyónás vételére készíteti őket. Attól a pillanattól kezdve, hogy az ember belép ide a "szent kerengőbe"- annak ellenére, hogy jelenleg sajnos

kevés ellenőrzés van az öltözködés és a hallgatás szerénységét illetően - ezen a helyen, a Cova da Iria-n az ember egy transzcendens dimenzióba lép, ahol a gondolatok és érzelmek örvénylő áramlása megáll a Szentháromságos Élet mozdulatlan misztériumának küszöbén, amely Mária Szeplőtelen Szívéből árad és megérinti a szívünket.

Egy lelki üreg a Szentháromság javára

A "Cova" egy széles mélyedés a földben, geológiai szempontból egy karsztos víznyelő. Sok ilyen van Portugáliában, amelyek a mészkövet megolvasztó víz csepegése által keletkeztek, amely először ezeket a mélyedéseket, majd az évszázadok során hipogen üregeket, azaz valódi, többé-kevésbé mély barlangokat hozott létre. Mivel a természet rendje láthatóan tükrözi a természetfeletti láthatatlan rendjét, megengedhető a következő hasonlóság felvetése: ahogy a víz fellazítja a sziklát és földalatti üregeket hoz létre, úgy a kegyelem fellazítja a szív keménységét, megtisztítja azt a mélyben, és létrehozza benne az élő teret, ahol Isten lakik: "Aki szeret engem, az megtartja tanításomat, s Atyám is szeretni fogja. Hozzá megyünk és benne fogunk lakni" (Jn 14,23).

A feltétel világos: "Ha valaki szeret engem", és Fatimában megismerhetjük a legtökéletesebb, leggyorsabb és legbiztosabb módját annak, hogy ez a szeretet megvalósuljon bennünk, azaz Mária Szeplőtelen Szívét. Ezért foglalja össze Fatimának az egész üzenetét ez a titokzatos és vigasztaló isteni elhatározás: "Isten meg akarja alapítani a földön Mária Szeplőtelen Szíve tiszteletét" (vö. 1917. június 13-i és július 13-i jelenések).

Visszatérve a fenti hasonlathoz: ahogy a víz először süllyedést, majd barlangot hoz létre, úgy a kegyelem először alázatos bűnbánatot és az elkövetett bűnök miatt, lelki szomorúságot hoz létre, majd a szentségi gyónás által a Szentháromság lakását teremti meg.

A Szűzanya szerepe

A Szűzanya kezdettől fogva nyújtja a megtérés-megszentelődés folyamatát, mert „minden kegyelem Jézus Szívéből, Mária Szeplőtelen Szívén keresztül áramlik le hozzánk” (Szent Maximilián). Talán ezért választotta a Boldogságos Szűz Fatimában egy víznyelő alját, Lourdesban pedig egy barlangét. Amikor megérintjük saját semmink alját, megtapasztaljuk Isten fölénk hajló kegyelmét. Ekkor Isten arra hív, hogy dobjuk le a világi hamiság álarcát, annak csalóka göggyével, és szülessünk újjá Isten gyermekeiként, olyan gyermekként, akit az Atya a legszeretőbb és legcsodálatra méltóbb Anyának, a Boldogságos Szűz Máriának gondoskodására bízott.

Isten az alacsonyrendű helyeket választja

Tájképi és gazdasági szempontból Fatima akkoriban nem jelentett nagy vonzerőt. Ellenkezőleg, a "Leiriai Hírnök"

igazgatója, Joseph Ferreira Lacerda atya a Cova da Iria-t "borzasztóan csúnya helyként" jellemezte. Bizonyára ez az állítás túlzó, de láthatjuk, hogy Isten a szegény és emberileg kietlen helyeket választja. Ilyen volt Betlehem, "Júdea legkisebb fővárosa" (vö. Mik 5,1); ilyen volt a kis ház a galileai Názáretben, ahonnan semmi jó nem származhatott volna (vö. Jn 1,46); ilyen volt és mindig is ilyen Isten előszeretete, aki "a világ szemében balgát, gyöngét és alacsonyrendűt választotta, hogy megzavarja a bölcseket" (Szent Pál).

Fatimában a szállodáknak és gyáraknak homálya nem volt. Még csak jó földje sincs, mert ez egy meglehetősen agyagos, köves föld, és önmagában nem túl termékeny. Mi volt itt szép, ami Isten kedvenc helyévé tette? A természetfeletti szépség. "Boldogok a lelki szegények, mert övék a menynek országa" (Mt 5,3). A jelenések idején, 1917-ben, valóban áldottak voltak ezek a pásztorgyermekek, "dolgokban szegények, de erényekben gazdagok" (Szent Ferenc), különösen gazdagok a Boldogságos Szűz Mária iránti szeretetben, akit minden nap a szentolvasással tiszteltek meg.

Ez is tanulság számunkra, akik megszoktuk, hogy a dolgokat a hatékonyság és a hasznosság szempontjai szerint értékeljük: Isten nem azt nézi, amit az ember néz. Az ember mindig a nagyobb anyagi jólétet keresi, Isten a szívet nézi, és figyelmeztet bennünket: "Mit ér az embernek, hogy megszerzi az egész világot, ha a lélek kárát vallja?" (Mk 8, 36). A mi társadalmunk is Isten kegyében lesz, és igazságos jólétben békét nyerhet, ha visszatérünk az Ő parancsolatainak betartásához, az Ő és a mi Szűzanyánk tiszteletéhez, a Szent Rózsafüzér mindennapi imádkozásával. Ha Istent helyezzük előtérbe, minden más a helyenvaló helyére kerül.

Szándék - Akarat

Hesz Dénes atya

A magyar nyelv megkülönbözteti a szándék és az akarat szavakat. Teszi ezt azért, mert alapvetően különbözik a jelentésük: a szándék a célra irányulás, az akarat pedig a képesség, amely elvezet bennünket a célhoz.

Hogy a köztük lévő különbséget megérthessük, egy korunkra oly jellemző kifejezést hívunk segítségül: logisztika. Erről szól a legtöbb ember élete: hová és mikorra kell eljutnom, vagy eljuttatnom másokat. Ez nem csak egy család életében van jelen, hanem szinte az összes közösség, de még az egyének életében is.

Mindenki érti, miről beszélek, ha reggelente elhagyja a lakását, hogy maga is útra kelljen, akár egyedül, akár társaságban. S délután, majd este a forgatókönyv ugyanez pepitában. És minden nap. És évről évre.

Ismerős jelenetek: a reggeli közös rohanás után az iskola forgataga, majd a különórák, s végül a hazaindulás előtt a játszótéri megálló; de ott is limitálva az idő, mert holnap egy újabb logisztikai kihívás vár ránk.

Természetesen mindenki a legnagyobb jószándékkal teszi, amit tesz, de az egymásután megvalósítandó szándékaink tengerében elvész a legfőbb, a végső cél, amire az egész logisztikának és életünknek irányulnia kellene, ami értelmet adhat minden tevékenységünknek és a széttartó szándékainkat egy irányba rendezi. És ami nélkül arról szól az életem, hogy egyszer majd – talán - elkezdem élni az életem. Egyszer, valamikor, soha. Mert mást és máshogy akartunk volna annak idején, de először belekényszerültünk, majd beletörtünk, végül hozzászoktunk ehhez. S mivel megszoktuk, most már ragaszkodunk is hozzá.

Még a plébániai/egyházmegyei programok is csak újabb logisztikai rémálmok elé állítják az amúgy is elcsigázott embereket, és már a szent liturgia sem Isten imádására és megdicsőítésére irányul, hanem arra, hogy mindenki érezze magát jól, otthonosan, nem mellesleg bűnökben megmaradva.

A mondást azt tartja: a pokolba vezető út is jószándékkal van kikövezve, sok apró, az igazi végső célra nem irányuló szándékkal, és ez itt most szó szerint igazolódik. Mert maga a szándék azt jelenti, hogy valami jó kifejtésre számítok, de valójában fogalmam sincs, hogy ezt hogyan, miképp érhetem el. És azért csinálom megszokásból, mert nincs jobb példa előttem. Nem tanítottak meg rá, és így meg sem tudtam tanulni.

Nemde ugyanezért nem tudunk imádkozni a szentmisén?! Mert ott is azon gondolkodunk, hogy mi a következő helyszín és program. Az egyik leggyakoribb gyónási tétel az „elkalandoztam szentmisén, imádság közben”. Nem tudjuk már, hogyan imádjuk és dicsőítsük Istent.

Pedig akaratunk eredendően a legnagyobb jóra, Isten imádására és megdicsőítésére lett adva. Ezt azonban a bűnbeesés eltorzította, így akaratunk a rosszra hajlik. Ezt a megromlott akaratot csak és kizárólag a kegyelem tudja újra az eredeti célra irányítani.

A kegyelemmel támogatott szándék révén viszont az akarat nem vak erő többé, tudja mire irányul, és azt hogyan érje el.

Ezért fontos a végső célra, az Istenre irányuló szándék felindítása életünk minden napján, minden nap többször, reggel, délben, este, minden szentmise előtt, de minden nehézségben is, ami minket ér. Ez segít kegyelmi, szentségi életet élni, különben a bűnös, rosszra hajló akarat, a széttartó szándékainkkal a gonosz munkatársaivá válunk. Istent teljes szívünkkel, teljes elménkkel és minden erőnkkel kell imádnunk. Jézus azért nevezi ezt fő- illetve első parancsnak, mert egész egyszerűen erre lettünk teremtvé. A felebaráti szeretet pedig azért kerül a második helyre, mert azt csak akkor tudjuk megtenni maradéktalanul, ha az elsőt már teljesítettük.

Eldönthetjük tehát, hogy tovább logisztikázunk, vagy teljes szívvel Istenhez fordulunk. Mert egyedül Ő tudja megtisztítani szívünket és akaratunkat, hogy teljes lényünkkel Őt imádjuk!

A legbölcsebb szív

Antonelli Názáreti M. atya

Amikor a bölcsességről beszélünk, szinte ösztönösen az a bölcsesség jut eszünkbe, amely az első a Szentlélek hét ajándéka közül. De ha ezt a szót a Szűzanyához kapcsoljuk, akkor azonnal Ő jut eszünkbe, aki a "Bölcsesség széke", és ezzel együtt egy másfajta Bölcsességre is gondolunk, elmenk már nem arra gondol, hogy kicsoda a Bölcsesség, hanem arra, hogy kicsoda Ő: az Ige az örök, isteni Bölcsesség. Az Ige azáltal, hogy megtestesült, a megtestesült Bölcsességgé vált, Krisztus "Isten Bölcsessége". (1Kor 1,24) A Szűzanya az a hely, ahol Ő, az Isten Bölcsessége testet öltött.

Mivel most Mária Szeplőtelen Szívének bölcsességéről szeretnénk beszélni, az imént említett két nyomot kell kifejtennem: a Szentlélek ajándéka és a megtestesült Bölcsesség Széke.

A Szentlélek ajándéka

Ahhoz, hogy megértsük ennek az ajándéknak a fontosságát, szépségét és szükségességét, mindannyiunk számára elegendő, ha elolvassuk a Bölcsesség könyvét és Szírák könyvét, és elmélkedünk róla. Viszont ahhoz, hogy teljesen megértsük, mi a Bölcsesség ajándéka, először is azt kell mondanunk, hogy annak oka a szeretet - amelynek székhelye az akaratban van -, de a székhely, ahol ez az ajándék az emberi lélekben lakozik, az az értelem. Aquinói szent Tamás azt tanítja, hogy a bölcsesség ajándéka abban áll, "hogy Isten dolgainak helyes megítélése egy bizonyos természetbeli hasonlóságon (azaz ösztönösségen, spontaneitáson, természetességen, könnyedségen) keresztül történik". (Summa Theologica, II-II, q. 45, a. 2 co.) Ez egy tapasztalati és szeretetteljes tudás, mivel a szeretet az, ami egyesít bennünket Istennel, és lehetővé teszi számunkra, hogy ilyen tapasztalatot szerezzünk és ilyenfajta tudást tanuljunk. (vö. Ibid.) Ez egyúttal ízelés tudás is, ahogyan Szent Ágoston és Szent Tamás állítja, sőt a bölcsesség és az íz latin gyökere ugyanaz.

Mindezek miatt a bölcsesség ajándékának nemcsak spekulatív, hanem gyakorlati, azaz cselekvést irányító jellege is van, és lehetővé teszi az Istennel való szorosabb egyesülést: az ilyen ajándék "közelebb jut Istenhez, vagyis a léleknek vele való bizonyos egyesülése révén" (II-II, q. 45, a. 3 co), és ennek köszönhetően "nemcsak a szemlélődésben, hanem a cselekvésben is képes irányítani". (II-II, q. 45, a. 3 co ad 1)

A bölcsesség ajándékának elmélyítésére azért volt szükség, hogy jobban megértsük, miből áll Mária Szent Szívének bölcsessége - vagyis abból a szívből, amely, mint korábban kifejtettük, a Szentlélek temploma - annak, aki a bölcsesség ajándékát adományozza, és aki maga a teremtetlen Szeretet. Ha tehát a Szentlélek a legtökéletesebb és leírhatatlan módon lakozik az Ő Menyasszonyának szívében, ez azt jelenti, hogy "nem mértékkel" (Jn 3,34) adja neki a bölcsesség ajándékát.

Talán kissé merésznek tűnhet a Szűzanyára vonatkoztatni ezt a kifejezést, amelyet Jézus magára alkalmaz, hogy megmutassa, milyen mértékben kapta meg Isten Lelkét, de valójában nem az, mert ha Szent Pál azt állíthatta, hogy "Aki azonban az Úrral egyesül, egy lélek vele" (1 Kor 6,17), akkor azt kell mondanunk, hogy ez a Szűzanya és a Szentlélek házastársi egyesülésében valósult meg a legmagasztosabban. Nem véletlen, hogy Szent Pál közvetlenül utána így ír: "Nem tudjátok, hogy testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma, akit Istentől kaptatok?" (1 Kor 6,19) Ezért arra kell következtetnünk, hogy a Szentlélek "nem mértékkel" bölcsességet ajándékozott Mária szívének, az ő menyasszonyának és a Szentlélek legkiváltságosabb templomának. IX. Piusz pápa Mária szeplőtelen fogantatásának dogmáját kihirdető dokumentumában egy másik teológiai alapot kínál nekünk arra, hogy miért alkalmazhatók a Krisztusnak címzett mondatok a Szűz-

anyára is: "Ezért az Egyház szokása, hogy mind az egyházi hivatalokban, mind a szent liturgiában ugyanazokat a kifejezéseket használja és alkalmazza Szűz Mária eredetére, amelyekkel a Szentírás a teremtetlen Bölcsességről beszél és örök eredetét ábrázolja; mivel Isten egy és ugyanazon rendelettel határozta meg előre Mária eredetét és az isteni Bölcsesség megtestesülését." (Ineffabilis Deus)

Sőt, mivel a Szentlélek ugyanaz az isteni Szeretet volt, amely az akaratban, és így Mária szent Szívében lakott, és miután az említett Szívet az isteni szeretet magasztos szintjére gyújtotta, a bölcsességet egyre inkább növelte menyasszonya szívében. Valójában, amint azt már kifejtettük, a bölcsesség a szeretet által kiváltott tapasztalati szeretetteljes tudás: éppen azért, mert a Szűzanya Istent fölöttébb szerette, képes volt őt ugyanilyen fölöttébb megismerni, és képes volt belelátni Isten titkaiba: "Isten titkait sem ismeri senki, csak Isten Lelke. Mi nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istentől eredő Lelket, hogy megismerjük, amit az Isten a kegyelemben ajándékozott nekünk." (1 Kor 2,11-12)

Mindez a Szűzanya szívében egy erényes kört indított el, a tudás és az Isten iránti szeretet egyre növekvő és megállíthatatlan örvényét, amelyet a Szentlélek egyre növekvő kiáradása és a bölcsesség ajándéka szabályozott, ami a Szűzanya bölcsességét olyan magasságokba juttatta, amelyeket mi emberek semmiképpen sem tudunk elraktározni. De ami a legfontosabb, hogy ez a jelenség egyre tökéletesebben átistenítette Mária szeplőtelen Szívét, egyre inkább Isten szívéhez igazította. Eudes Szent János így írja le ezt a csodát: "Bölcsességgel és világossággal teljes szeretet az, ami e dicsőséges Szüzet foglalkoztatja, hogy szüntelenül szemlélje az isteni Felség felfoghatatlan szépségeit, kimondhatatlan jóságait és mérhetetlen nagyságait, hogy Szívét ekképpen egyre jobban felizítsa isteni lángjaival, és megelevenítse, hogy az Ő elragadó tökéletességeinek tökéletes képét nyomja belé”.

A bölcsesség ajándéka és a helyes ítélőképesség

Amint láttuk, Aquinói szent Tamás azt tanítja, hogy a bölcsesség ajándéka abban áll, hogy "Isten dolgainak helyes megítélése egy bizonyos természetbeli hasonlóságon keresztül történik". Korábban azt is állította, hogy "a bölcsesség ajándékának sajátja, hogy az isteni igazság szerint ítéljen". (II-II, q. 45, a. 1 ad 2) Ez lehetővé teszi számunkra, hogy azt mondjuk, hogy Isten Szeplőtelen Szíve csak helyes és igaz ítéleteket hozott, hoz és fog is hozni Istenről, Isten misztériumairól és Isten terveiről, ahogyan a Szűzanya minden ítélete az ő - valójában kifogástalan, feddhetetlen - cselekvésmódjáról, valamint a világ eseményeiről is helyes és igaz.

Amit Szent Pál a lelki emberekre és a szent keresztényekre alkalmaz, azt a legmagasabb fokon kell alkalmaznunk a Szűzanyára: "Noha a lelki ember mindent megítél, őt

nem ítéli meg senki. »Hiszen ki látta át Isten gondolatait, hogy oktatná őt?« (Izs 40,13) Mi azonban birtokában vagyunk Krisztus gondolatainak." (1 Kor 2,15-16) Igen, a Szűzanya, az ő Szeplőtelen Szíve birtokában van Krisztus és a Szentlélek gondolatainak és ítéletének, tehát az Atya Istenének is: a Szentháromság Isten szuperlatívuszokban közölte saját ítéletét a Szűzanyával. Ezért Mária Szeplőtelen Szívének gondolatait és ítéleteit, valamint cselekedeteit senki emberi lény nem ítélheti meg, hanem csak szemlélheti, csodálhatja, magasztalhatja és dicsérheti.

Az egész Egyház részesül az ő bölcsességéből

A bölcsesség ilyen határtalan gazdagságát Isten az Egyház javára a Szűzanyának is adta. XIII. Leó pápa például Szent Bernát tekintélyére támaszkodva azt mondja, hogy Jézus mennybemenetele után Isten a Szűzanyát a földön hagyta, "mint a születő Egyház kiváló tanítóját és vigasztalóját, mert »Ő minden lehetséges feltevést mesze meghaladva behatolt az isteni bölcsesség mélységeibe« (Szent Bernát)". (Iucunda semper expectatione) XIII. Leó egy másik dokumentumban bizonyítja, hogy nemcsak az apostolok, hanem az összes pápa, püspök, egyházdoktor és szent is részesült a Szűzanya bölcsességéből: " Senki sem kételkedik abban, hogy a tiszteletreméltó egyházatyák és egyháztanítók eredményeiért, akik kiváló munkát végeztek a katolikus igazság védelmében és illusztrálásában, mekkora elismerés illeti magát az Istenanyát. Hiszen ők maguk azok, akik hálájukban elismerik, hogy Tőle, »az isteni bölcsesség székétől« kaptak kitűnő írói sugallatokat; Neki, és nem magának jár tehát az érdem, ha a tévedések perverzítását legyőzték. ... Ezért adja az Egyház és az egyházatyák Máriának ezeket a dicsérő szavakat, amelyek éppoly igazak, mint amilyen nagyszerűek: »Üdvözlégy, ó, apostolok mindig ékesszóló szája, a hit szilárd támasza, az Egyház szilárd sziklája«. (Akathistos) »Üdvözlégy, ó, isteni erényből fakadó forrás, melyből a mennyei bölcsesség patakjai, az ortodoxia legtisztább hullámaival szétáradva, eloszlattják a tévedések zűrzavarát«. (Szent Germán) »Örvendezz, mert egyedül te győztél le minden eretnekséget az egész világon« (romai liturgia)". (Adiutricem populi) Mindezen dicséretek előtt Szent Germán egy másik nagyszerű mondatát idézte: "Senki, ó legszentebb Szűz, nem ismeri meg teljesen Istent, hacsak nem rajtad keresztül".

Ha tehát ez így van, boldogok azok, akik hallgatnak a Szűzanya tanácsaira, áldottak azok, akik Mária szeplőtelen szívének gondolatainak és ítéleteinek elmélkednek, és igyekeznek azokat utánozni: "Senki, legszentebb, nem ismeri meg teljesen Istent, hacsak nem rajtad keresztül". (Sir 4,15 vagy 4,16) "Aki rám hallgat, nem pirul el soha, és aki nekem dolgozik, nem vétkezik. Akik engem prédikálnak, dicsőítenek, azoknak örök életük lesz." (Sir 24:30-31 Vulgata verzió)

Szeretné havonta postai úton ingyenesen kapni a „Szűz Mária lovagja” havilapot?

küldje el a következő címre:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
Horná 24/6, 946 19 Čičov
Szlovákia

Név: _____

Település: _____

Utca: _____

Házzám: _____ Irányítószám: _____

* Aláírással hozzájárulok személyes adataimnak az Misia Nepoškvrnenej o.z. üzemeltetője általi kezeléséhez. (azonosítószám: 53482697) az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendeletének (GDPR) megfelelően. Felhatalmazom az adatkezelőt, hogy személyes adataimat a következő körben kezelje: név és vezetéknev, cím és lakóhely a missziós magazin ingyenes, címre történő küldése céljából. Hozzájárulásomat 5 éves időtartamra adom meg, de bármikor visszavonhatom a megfelelő e-mail címről a gdprszml@protonmail.com címre küldött üzenettel vagy postai úton a Misia Nepoškvrnenej o.z., Horná 24/6, 946 19 Čičov címre küldött üzenettel. A szlovák törvények és a GDPR szerinti valamennyi joga megmarad.

dátum

az érintett aláírás

vagy elektronikusan regisztráljon a

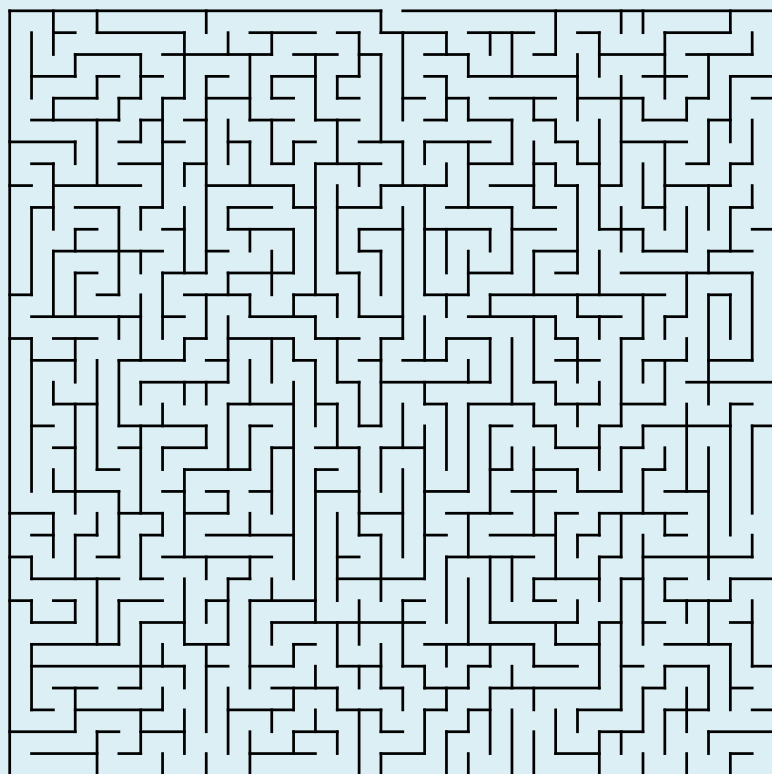
<https://sml.missiomariae.com>

címen vagy okostelefonoddal szkennelje be a QR-kódot

Ah! Drága gyermekeim,
elvesztettem a kardomat!
Segítetek megtalálni?

A rágalmazás tüzeben

Waszkiewicz Lőrinc M. atya

A lelki élet nagy mestere, Sales Szalézi Ferenc arra tanít bennünket, hogy az embernek háromféle élete van ezen a földön. Ezek közül a legfontosabbat a lélek a kegyelem állapotában éli. Ez a lelki élet, az az "egyetlen szükség", amelyről az Úr Jézus beszél Márta és Mária számára (Lk 10, 42). Ezt az életet a keresztségben kapjuk, a halálos bűn elkövetésével elveszítjük, de a gyónás által visszanyerhetjük. Bár a lelki élet (amely az örök élet kezdete) a legfontosabb, nem ez az egyetlen életünk. Hiszen nem keresztelkedhetnénk meg, ha nem lenne meg előbb az emberi, halandó életünk, amely a fogantatástól a halálig tart. Ez az

élet nemcsak nagyon fontos, hanem nagyon törekeny is.

Bár mindannyiunknak inkább ezerszer meg kellene halnia, mint egyetlen halálos bűnt elkövetni, a gyakorlatban jól tudjuk, hogy sokkal könnyebb vétkezni, mint meghalni. Hiszen nem gyakran kerülünk szemtől szembe a halállal, de gyakran, még ha nem is vétkezünk, halálos kísértések gyötörnek bennünket. Azonban, míg a kegyelmi életet könnyebb elveszíteni, az egyszer elveszített világi életet nem lehet visszaszerezni: "Amint az ember számára az a rendelkezés, hogy egyszer haljon meg, és utána ítéletben legyen része" (Zsid 9, 27). Igen, a testünk feltámad a

halálból: de ez már nem egy második földi élet lesz, amelyben még javíthatjuk és megszentelhetjük magunkat. Ezért a földi életre is, bármennyire is kevésbé fontos mint a lelki élet, nagy gondot és tiszteletet kell fordítanunk.

A rágalmazó mint a gyilkos

A lelki és a testi élet mellett az embernek van egy másik élete is, amelyet társadalmi életnek nevezhetünk, és amelynek alapja a jó hírnév. Ez a hírnév a rágalmazás miatt veszik el. A testi élethez hasonlóan a társadalmi élet is elveszíthető vétkes vagy nem vétkes eszközökkel. Hiszen valaki meghalhat balesetben saját vagy más hibájából. Valakit meggyilkolhatnak, és valakit (bár ez ma már ritka) jogosan ítélnének halálra. Így az is előfordul, hogy valaki keményen dolgozik azért, hogy elveszítse a jó hírnevét. De az is előfordul, hogy valakit gonosz módon fosztanak meg tőle: rágalmazással, pletykákkal, hamis váddal...

Szalézi Szent Ferenc, koherens az érvelése, nem habozik a rágalmazót gyilkosnak nevezni. Sőt, megjegyzi, hogy "egy vágással három gyilkosságot követ el", mivel megfosztja magát és hallgatóit a lelki élettől, az áldozatot pedig a társadalmi élettől.

Mindannyiunknak abszolút kötelessége saját lelki életünkéről gondoskodni, valamint kötelességünk testi életünkéről gondoskodni, amelyet azonban egy aránylag fontos ügyért lehet veszélyeztetni, sőt fel is lehet áldozni, például a hitért, hazaért, más embernek életeért.

Ugyanez igaz a társadalmi életünkre is. Ez nagy kincs, és gondoskodni kell róla. Valójában ez könnyebb, mint a testi egészségről való gondoskodás. Azoknak az erényeknek a mindennapi gyakorlása, amelyeken embertársainkkal való kapcsolataink alapulnak (mint például a megbízhatóság, az őszinteség, a nagylelkűség), általában biztosítja számunkra a tiszteletüket.

Néha azonban jó hírnevünk megszűnik tőlünk függeni. Ez akkor történik, amikor rágalmak és hamis vádak áldozatává válunk. Mit tegyünk ilyen helyzetben?

Jog az önvédelemhez

Először is - ugyanúgy, mint amikor valaki a testi életünkbe hatol - megvédehetjük magunkat. Igen, a rágalmazás ellen nem könnyű megvédeni magunkat. Néri Szent Fülöp, ezt az igazságot illusztrálva, arra utasított egy pletykást, hogy egy római téren tépjen szét egy párnát, majd szedje össze a szétszórt tollakat. Hiábavaló erőfeszítés! A szél már szétszórta a könnyű tollakat az egész városban. Ugyanez történik a tollkönnyű, de rakétagyors rágalmakkal is.

Akárhogy is, jogunk van megvédeni magunkat, természetesen a helyzettel arányosan. Ahogy nem vennénk el az életét annak, aki rálépett a lábunkra, úgy nem vennénk igénybe ügyvédi vagy újságírói hadat sem valaki ellen, aki csak ironikusan gúnyt űz belőlünk.

A jó hírnév megőrzésének kötelessége azonban nem abszolút, és a védelemhez való jog sem feltétlen imperatívusz. Csakúgy, mint a testi sértés esetében, a "lehet" nem

válik "kell"-vé. A testi élet védelme esetén, ha nincs más lehetőség a megmentésre, jogunk van megölni a támadót. Általában azonban ez nem kötelesség: az ember dönthet úgy is, hogy feláldozza a saját életét, például azzal a céllal, hogy a halálos bűn állapotában lévő támadót ne fosszák meg a megtérés lehetőségétől. Vannak azonban olyan helyzetek, amelyekben a védelmi kötelezettség nem teszi lehetővé az ilyen választást. Ilyen például az az eset, amikor mások élete függ a mi életünktől. Egy család egyedüli kenyérkeresőjének kötelessége a túlélés: nem annyira magának, mint inkább azoknak, akiknek szüksége van rá.

Az analógia a társadalmi élet védelmére vonatkozik. Egyesek, magának a Megváltónak a példáját követve, hallgathatnak a hamis vádakkal szemben. Sok szent így tett (pl. Majella Szent Gerard és Savio Szent Domonkos). Ez egy hősiesség döntés és egyébként, mielőtt meghozzuk, érdemes megfontolni, hogy van-e hozzá lelki erőnk. Más a helyzet azonban akkor, amikor a közjó, és különösen a lelkek üdvössége függ a jó hírnevünktől. Akkor a védekezés nemcsak jog, hanem kötelesség is. Mert amíg a saját mások orcáinkat odafordíthatjuk, addig nem engedhetjük meg, hogy az Egyházat pofon vágják, és lelkeket gyilkoljanak.

A gyalázat elleni védekezés azonban sohasem válhat gyűlöletté. Sőt, különösen, ha azzal a megtiszteltetéssel kell szembenéznünk, hogy Jézus nevéért szenvedünk (ApCsel 5,41), szeretnünk kell üldözőinket: "Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért" (Lk 6, 28).

Ments meg engem, Jézus!

Akár védekezünk, akár hallgatunk, érdemes ezt a nehéz és fájdalmas tapasztalatot, hogy megfosztanak jó hírnevünktől, felhasználni az erényben való növekedésre, a lelki életünk megerősítésére.

Nem gyakran fordul elő, hogy valóban igazságtalanul bánnak velünk. Igen, igazságtalan az, aki rágalmaz minket. De... Azt mondják rólunk, hogy "tovvajok"? - De... talán nem loptunk-e el sokszor Istentől az Ő jogos dicsőségét? Azt mondják rólunk, hogy "gyilkosok"? - De nem mi szögeztük-e fel bűneinkkel az Úr Jézust a keresztre? Azt mondják, hogy mi "sikkasztók"? - De nem sikkasztottuk-e el valóban a kegyelem kimeríthetetlen kincseit? Ezt gondolták a szentek, akik alázatosan látták az igazságot még a hamis vádakkal is és ezért is lettek szentek.

"A kívánságtól, hogy nagyra becsüljenek engem: ments meg engem, Jézus!" - imádkozott Isten szolgája, Raffael Merry del Val bíboros, a gyönyörű Keresztény alázatosság litániájának szerzője. Nem könnyű ima ez, mégis érdemes behajolni, különösen ilyen megpróbáltatások közepette.

A félelemtől, hogy megaláznak... hogy lenéznek... hogy megrágalmaznak... hogy kigúnyolnak... hogy megvetnek... Ments meg engem, Uram!

Szexuális forradalom: hogyan elszakítani az emberiséget Istentől I

Vass József

A legutóbbi cikkben rámutattunk, hogy a három forradalmi mozgalomhoz, amely az emberiség elmúlt ötszáz évének történelmét jellemezte, egy másik, még mindig folyamatban lévő forradalom is csatlakozott, amely a nyugati országokban az 1960-as évek végén és az 1970-es évek elején kezdődött. Tiszteletreméltó XII. Piusz az első három forradalmat három istentelen kiáltással jellemezte meg. Az első: "Krisztus igen, az egyház nem!" (protestáns forradalom), majd "Krisztus nem, Isten igen!" (francia "polgári" forradalom) és végül "Isten nem!" (bolsevik, kommunista forradalom). Ezt az "Isten nem!"-et azonban egy "ember vagy emberiség igen" kísérte: vagyis a kommunista forradalom megpróbálta az embert leválasztani a transzcendenciáról és Isten gondolatáról, és azt a tökéletes ember és a földi Paradicsom eszméjével helyettesíteni. Ez azonban nem sikerült. A mostani forradalom ezzel szemben összetettebb és sokrétűbb jelenség, de minden bizonnyal áthatóbb és hatékonyabb, ezért nem alaptalanul nevezte egyik támogatója, a magyar filozófus Heller Ágnes – Lukács György egy élő tanítványa - "totális társadalmi forradalomnak".

Egy sokrétű forradalom

Valóban egy összetettebb jelenségről van szó, amelyben

a különböző szerzők megpróbálják megtalálni a fonalat, ami a valóságban nem könnyű. Egyfelől ugyanis ez a forradalom mindenféle rend megtagadására törekedett, egészen a "törvény és a természetjog" fogalmának teljes kiiktatásáig, az egyén féktelen szabadsága nevében. Másrészt - legalábbis kezdetben - szexuális és pornográf forradalomként jellemezték, és a jelenlegi arrogáns homoszexuális propaganda mintha közvetlenül ezt az irányvonalat folytatná. Nem szabad azonban elfelejteni azt sem, hogy a jelenlegi szélsőséges ökologizmus, amely azt állítja, hogy az ember ellenség, akit meg kell semmisíteni az "egész" (a holisztikus Gaia istenség) megőrzése érdekében, annak egyik legszélsőségesebb nézőpontjának tűnik, amelyben az istentelen kiáltás még odáig is eljutni látszik, hogy: "Az ember nem is". Ehhez kapcsolódik egy bizonyos széles körben elterjedt New Age gondolatvilág is, amely háttérként működik, és bizonyos misztikus és vallásos aspektust kölcsönöz ennek az irracionális keveréknek. A minden intézmény és az engedelmisség fogalmának lebontására irányuló tendenciát aztán időről időre enyhíti a többé-kevésbé elnyomó erők felemelkedése, mint például a nagy globalista valóságoké, amelyek a mozgalom élére állítják magukat. E negyedik forradalom kezdeteinek bizonyos

vitalista és optimista lendülete aztán felemelte az álarcot, hogy felfedje a halál kultúrájának nyugtalanító arcát: az abortusz és az eutanázia valójában két olyan elem, amelyet mindezek a forradalmi irányzatok elfogadnak. Röviden, a jelenséget nem könnyű elemezni, de van néhány közös vonása, és különösen az, hogy mindezek a mozgalmak a marxizmus igazi utódainak vallják magukat: ez igaz a szexualitás (szexuális felszabadítás), a nemek közötti egyenlőség, az ökológia és még az izlám forradalmi mozgalmak területére is. Mint látjuk, nem könnyű ebből a keveredésből egységet vonni, de összponstósítsunk a szexuális forradalom aspektusára.

Marx és Freud között

Ez a negyedik forradalom mindenekelőtt szexuális forradalom: a szexualitást itt úgy értjük, mint az emberi szabadság ideológiáját mind Istennel, mind az ő törvényével és társadalmával szemben. A szexualitás a legjobb módja annak, hogy az ember kiáltsa ki lázadását az isteni rend és az emberi rend ellen. A szexuális forradalom ebben az értelemben mindenekelőtt Marx filozófiájának újraértelmezése, Freud pszichoanalitikus elméletein keresztül. Marx az ember felszabadítását hirdette az elidegenedésből, amelybe került: az emberi elidegenedés azonban elsősorban gazdasági és munkarendszeri probléma volt. Más szóval, az ember azért boldogtalan, mert elnyomja a burzsoá kapitalista rendszer, amelyben elnyomják és megfosztják munkaerejétől. Az emberi minden más dimenziója (vallási, kulturális, családi) Marx számára nem olyan fontos, és nem teszi lehetővé az igazi emberi boldogságot: az emberi boldogság az ő gazdasági felszabadításától, azaz a tulajdonosok és magántulajdon nélküli társadalom létrehozásától függ. A 20. század elején Freud a pszichológia területén végzett kutatásaiból kiindulva eljut pszichoanalitikus elméletének megalapozásához, amely szerint az emberi neurózis a gyermekkori traumáktól függ, amelyeket fel kell tárni, és ezek a traumák szinte mind a szexualitás körül forognak. A libidó, a nemi örömek iránti vágy az emberi élet motorja, de ezt a fáradhatatlan vágyat a "valóságelv" fékezi, amely az erőszat a család, a házasság és a szaporodás felé tereli. De a szexuális felszabadításért való kiáltást valójában egy másik szerző, a német zsidó Wilhelm Reich vetette fel először. A kommunista párton belül Reich megalapította a "proletár szexuálpolitika" szekcióját, mert számára a kérdés immár ekképpen hangzott: az emberi felszabadítás már nem gazdasági, hanem szexuális téren zajlik. Akkor az igazi akadály nem az volt, hogy vannak gazdagok és szegények, hanem inkább az, hogy még mindig vannak olyanok, akik szexuálisan nem egyenjogúsították magukat a társadalmi korlátoktól. Az ember azért boldogtalan, mert szexuálisan elnyomják

és megfosztják szexuális szabadságától. És mi által? Egyrészt az isteni eszmétől, másrészt a családtól és a házasságtól. Ezért vonja le azt a következtetését, hogy meg kell szabadulni Istentől, és ennek legjobb módja a tisztátalanság: "a szexuális izom görcsével eltűnik Isten eszméje" - ez az egyik legrágárabb idézete. Másrészt el kell pusztítani a családot és a házasságot is, amelyeket "fasiszta" intézményeknek tart, mert elnyomják az ember szexuális szabadságát.

A frankfurti iskola

A szexuális forradalom e fejlődésének utolsó állomása, Marxtól Freudon keresztül, az úgynevezett Frankforti Iskola (Horkheimer, Marcuse, Adorno), azaz zsidó tudósok egy csoportja, akik először a német Frankforti Egyetemen, majd a nácizmus hatalomvétele után a kaliforniai Columbia Egyetemen tanítottak. Számukra az igazi (szexuális, de általában emberi) felszabadítási harc nemcsak a társadalomban, hanem elsősorban magában az emberben játszódik le. Igaz, hogy a család, a társadalom és a házasság korlátozza az embert, de még inkább igaz az, hogy az az ember, aki az erények és a tisztaság nevében elnyomja magában a szexuális ösztönöket, „fasiszta személyiséggel rendelkezik”, akivel szemben ki kell alakítani egy demokratikus személyiségű embert, a szexuális ösztönöknek és késztetéseknek engedő személyiségűt. Itt már készen áll a szexuális forradalom ideológiai és filozófiai alapja, amely Marcuse "Erősz és civilizáció" című könyvében találta meg kiáltványát. A zsidó gondolkodó szerint a civilizáció ellentétes az erőszal, a szexualitással, és ezáltal az emberi boldogsággal is: itt nem egyfajta civilizációról van szó, hanem minden egyes civilizációról, a civilizáció fogalmáról, amely azáltal, hogy az embert szexualitásának korlátozására kényszeríti, elnyomja és boldogtalanná teszi. Itt a megoldást már nem a keresztény és hagyományos társadalom alternatív rendjében kell keresni, hanem magában a rendtelenségben, a rendszerrel szemben felállított káoszban, a bestiális ösztönök, különösen a szexuális ösztönök diadalában, mint a boldogság kapujában. Mindenesetre ez az elmozdulás a kommunista forradalomtól a szexuális forradalom felé jól megmagyarázza, hogy napjaink baloldali pártjait már nem érdeklik a valódi szociális kérdések és a munkások védelme. Az "új baloldal" érdeke az "új" polgári jogok előmozdítása, azaz a féktelen szexualitás liberalizálása az abortusz és a szabadelvű házasságok támogatásán keresztül, vagy a deviáns szexualitás liberalizálása az LGBT-program elfogadásán keresztül.

IMANAP

a Fatimai Szűzanya
tiszteletére

2023. március 2-án

Csicsói katolikus templomban

15.00 bevonulás a Fatimai
Szűzanya szoborral
15.10 szentbeszéd a Fatima
üzenetéről
15.40 szentségimádás
16.00 rózsafüzér és szentségi
áldás
17.00 szentmise

* szentgyónási lehetőség

Búcsi katolikus templomban

8.00 szentmise
9.00 szentségkitétel
9.15 rózsafüzér
10.00 szentségi áldás

Légy te is Szűz Mária lovagja!

Az, hogy a Szent Szűz lovagjai vagyunk, abban áll, hogy teljesen, visszavonhatatlanul, végtelenül, feltétel nélkül Szűz Máriának szenteljük és odaadjuk magunkat. Sok más jelzőt is ki lehetne találni e megszentelődésünk leírására, de az értelme világos: mindenünket átadjuk az Isten Anyjának, hogy birtokoljon minket, és így egyre tökéletesebben hasonlítsunk hozzá, egészen odáig, hogy - Szent Maximilian Kolbe egy merész kijelentése szerint - átváltozzunk Máriává. De mit jelent ez a gyakorlatban? Szűz Máriának való odaadás gyakorlatát jól leírta Monforti Grignon Szent Lajos Mária, aki szerint ez egy sor külső gyakorlatból áll - amelyek jók, de csak az ember lehetőségei szerint végzendők - és egy sor alapvető belső gyakorlatból, amelyek, nélkül nem beszélhetünk önmagunk valódi megszenteléséről. Nem annyira fontos a Szent Lajos által felsorolt hét külső gyakorlatot megjelölni, mivel ezeket helyettesíthetjük más alternatív gyakorlatokkal, növelhetjük vagy csökkenthetjük az élet-körülmények és kötelezettségek szerint: a lényeg az, hogy ne hagyjuk ki mindazokat a gyakorlatokat, amelyeket a legszentebb Istenanya tiszteletére és az iránta való szeretetünk kifejezésére tehetünk. Elvégezzük a napi imádságot, ha lehet, a rózsafüzért vagy más Mária-imádságot. Szívesen csatlakozunk a plébánián tartott Mária-áhitatokhoz, és Máriához való tartozásunknak valamilyen külső jelét (medál, skapuláré stb.) is viseljük. Sokkal fontosabbak, sőt szükségesek és elkerülhetetlenek a Szűzanyának való odaszentelés belső gyakorlatai, mert, mint már sokszor hangsúlyoztuk, a Szűzanyának való odaszentelés mindenekelőtt belső áhitatos gyakorlat, amely a szabad akarat aktusában rejlik. Nem arról van szó, hogy extra imákat ajánlunk fel, hanem arról, hogy felajánljuk egész életünket, imáinkat, minden tevékenységünkkel együtt. Ezeket a belső gyakorlatokat a francia szent a következőképpen határozza meg: a tökéletes Máriának való odaszentelés, mint a szeretet rabszolgája és lovagja, abban áll, hogy mindent Mária által, Máriával, Máriában és Máriáért teszünk. Ezt a négy gyakorlatot részletesebben kell elemeznünk, mert a Szűzanyának való odaszentelés erőfeszítése valóban az ezek iránti elkötelezettségben áll. De egyelőre ennyi elég: életünknek máriássá kell válnia, és a Szűzanyának be kell vonulnia minden tevékenységünkbe. Be kell lépnie az élet nagy döntéseibe, ahol az ő jelenléte adja meg nekünk a lelki békét, hogy ne tévedjünk, hanem Isten szerint cselekedjünk a mindennapok jelentéktelen dolgaiban is. Éreznünk kell a Szűzanya jelenlétét. Erőfeszítést kell tennünk, és ez az erőfeszítés pontosan erre a négy gyakorlatra épül: Mária által, Máriával, Máriában és Máriáért élni és cselekedni.